

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล¹

สิทธิ อธิวัตรณพงศ์²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล ตามรายงานสถิติการขนส่งประจำปี 2564 กรมขนส่งทางบก ในประเทศไทยรถจักรยานยนต์เป็นรถที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด สาเหตุหลักของการเกิดอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ในประเทศไทยนั้น เกิดจากความผิดพลาดของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ในการประเมินสถานการณ์ ร้อยละ 50 รองลงมา คือ ความผิดพลาดในการตัดสินใจเมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ฉุกเฉิน และความผิดพลาดในการควบคุมรถ ในกลุ่มผู้ที่มีใบอนุญาตขับขี่พบการชนที่ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ไม่หลบหลีก หรือเบรกเพื่อหลีกเลี่ยงการชน พบร้อยละ 50 แสดงให้เห็นว่าผู้ขับขี่ขาดทักษะในการหลีกเลี่ยงการชน ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ประสบอุบัติเหตุมากที่สุด ได้แก่ ผู้ขับขี่ในกลุ่มวัยรุ่น อายุ 15-24 ปี สาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากความผิดพลาดในการควบคุมรถจักรยานยนต์ซึ่งมีโอกาสเกิดได้มากกว่าผู้ขับขี่ที่เป็นผู้ใหญ่ โดยเฉพาะทักษะการใช้เบรกเพื่อชะลอความเร็ว หรือเพื่อหยุดรถ และร้อยละ 44 มีความผิดพลาดในการคาดการณ์สถานการณ์เสี่ยง

จากการศึกษาทำให้ทราบถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับมาตรฐานการทดสอบเพื่อขอออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล ตามกฎกระทรวงการขอและการออกใบอนุญาตขับรถ และการต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2563 ข้อ 9 และประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอบรมและทดสอบสมรรถภาพของร่างกายผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถ และผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2565 ข้อ 3 และข้อ 14 การทดสอบเพื่อขอออกใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลมีการกำหนดให้มีการทดสอบสมรรถภาพร่างกาย อบรมตามหลักสูตร ทดสอบข้อเขียน และทดสอบขับรถ แต่การทดสอบขับรถไม่มีการเบรกฉุกเฉิน

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ และ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

(emergency stop) เป็นทำบังคับในการทดสอบขับรถจักรยานยนต์ และการทดสอบไม่มีการประเมินความสามารถของผู้ขับขี่ในการรับรู้อันตราย (Hazard Perception Test) ดังเช่นในสหราชอาณาจักร

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลของผู้ขับขี่ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 46 และกฎกระทรวงกำหนดขนาดความจุของกระบอกสูบของรถจักรยานยนต์สำหรับผู้ขอใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราว พ.ศ. 2548 ข้อ 1 ผู้ขอใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราวต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ถ้าเป็นผู้ขอใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราวสำหรับรถจักรยานยนต์ที่มีขนาดความจุของกระบอกสูบรวมกันไม่เกินร้อยสิบลูกบาศก์เซนติเมตร ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์ ซึ่งผู้ขับขี่ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ที่ได้ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราวยังขาดวุฒิภาวะและมีประสบการณ์ในการขับขี่น้อย อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ซึ่งในประเทศนิวซีแลนด์ผู้ที่ถือใบขับขี่รถจักรยานยนต์สำหรับผู้ขับขี่ฝึกหัด (learner licence) นั้นมีข้อจำกัดในการขับขี่ คือ ห้ามมีผู้โดยสารนั่งซ้อนท้าย มีการจำกัดช่วงเวลาในการขับขี่ และต้องติดป้ายผู้ขับขี่ฝึกหัด

ประเด็นปัญหาที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโรคที่ต้องห้ามในการขอออกใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล โดยกฎกระทรวงการขอและการออกใบอนุญาตขับรถ และการต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2563 ข้อ 3 , ข้อ 4 และข้อ 10 ผู้ประสงค์จะขอรับใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราว ผู้ประสงค์จะขอรับใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล และผู้ประสงค์จะต่ออายุใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล ต้องแสดงใบรับรองแพทย์ว่าไม่มีโรคประจำตัวหรือไม่มีสภาวะของโรคที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถตามที่แพทย์สภากำหนดและไม่เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ซึ่งมีการกำหนดโรคประจำตัวหรือสภาวะของโรคที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถไว้ในแบบฟอร์มใบรับรองแพทย์ (สำหรับใบอนุญาตขับรถ) ที่ได้รับรองจากมติคณะกรรมการแพทยสภาในการประชุมครั้งที่ 2/2564 วันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564 มี 7 ชนิด ซึ่งไม่ครอบคลุมโรคหรือปัญหาสุขภาพที่มีผลต่อสมรรถนะในการขับขี่รถจักรยานยนต์ทั้งหมด ซึ่งอาจทำให้ผู้ขับขี่ที่มีอาการของโรคหรือปัญหาสุขภาพที่มีผลต่อสมรรถนะในการขับขี่เกิดอุบัติเหตุจากการขับรถจักรยานยนต์ได้

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ตลอดชีพ ในปี พ.ศ. 2546 ได้มีการยกเลิกใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ตลอดชีพ โดยมีการแก้ไขพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ 12) มาตรา 17 ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตขับรถตลอดชีพอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ใช้ใบอนุญาตขับรถนั้นได้

ต่อไป ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตขับรถตลอดชีพจึงไม่ต้องการขอต่ออายุใบอนุญาตขับรถ ทำให้ไม่ต้องแสดงใบรับรองแพทย์ว่าไม่มีโรคประจำตัวหรือไม่มีสภาวะของโรคที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถตามที่แพทย์สภากำหนดและไม่เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ตามกฎกระทรวงการขอและการออกใบอนุญาตขับรถ และการต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2563 ข้อ 10 ไม่ต้องผ่านการอบรม และผ่านการทดสอบสมรรถภาพของร่างกาย ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอบรมและทดสอบสมรรถภาพของร่างกายผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถ และผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2565 ข้อ 11 และข้อ 17 ดังนั้น เมื่อผู้ขับขี่ที่ถือใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์มีสมรรถภาพของร่างกายเปลี่ยนไปซึ่งส่งผลต่อการขับขี่รถจักรยานยนต์ อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ได้

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรฐานการทดสอบเพื่อขอออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล

ผู้ศึกษาเห็นควรเสนอให้มีการแก้ไขดังนี้

แก้ไขเพิ่มเติม ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอบรมและทดสอบสมรรถภาพของร่างกายผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถ และผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2565 ข้อ 22 จากเดิมคำว่า “ข้อ 22 ให้ผู้เข้ารับการทดสอบข้อเขียนดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ (2) ทดสอบความรู้ในข้อควรปฏิบัติ หรือข้อบังคับการเดินรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกตามแบบทดสอบ และหลักเกณฑ์ที่กรมการขนส่งทางบกกำหนดโดยผู้ผ่านการทดสอบต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 90”

ผู้ศึกษาเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น “ข้อ 22 ให้ผู้เข้ารับการทดสอบข้อเขียนดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ (2) ทดสอบความรู้ในข้อควรปฏิบัติ หรือข้อบังคับการเดินรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกตามแบบทดสอบ และหลักเกณฑ์ที่กรมการขนส่งทางบกกำหนดโดยผู้ผ่านการทดสอบต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 และทดสอบประเมินความสามารถของผู้ขับขี่ในการรับรู้อันตราย (hazard perception)”

แก้ไขเพิ่มเติม ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอบรมและทดสอบสมรรถภาพของร่างกายผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถ และผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2565 ข้อ 29 จาก

เดิมคำว่า “ข้อ 29 การทดสอบขับรถจักรยานยนต์ให้ใช้ท่าทดสอบตามหลักเกณฑ์ วิธีการทดสอบและวัดผลดังต่อไปนี้

(1) ท่าที่ใช้ในการทดสอบ

ท่าที่ 1 การขับรถโดยปฏิบัติตามเครื่องหมายจราจร

ท่าที่ 2 การขับรถทรงตัวบนทางแคบ

ท่าที่ 3 การขับรถผ่านทางโค้งรัศมีแคบรูปตัวแซด (Z)

ท่าที่ 4 การขับรถผ่านทางโค้งซ้ายและโค้งขวารูปตัวเอส (S)

ท่าที่ 5 การขับรถหลบหลีกสิ่งกีดขวาง

การทดสอบขับรถจักรยานยนต์ให้ทดสอบรวม 3 ท่า คือ ท่าที่ 1 เป็นท่าบังคับ และเลือกทดสอบอีก 2 ท่าตามความเหมาะสมของสนามทดสอบ”

ผู้ศึกษาเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น “ข้อ 29 การทดสอบขับรถจักรยานยนต์ให้ใช้ท่าทดสอบตามหลักเกณฑ์ วิธีการทดสอบและวัดผลดังต่อไปนี้

(1) ท่าที่ใช้ในการทดสอบ

ท่าที่ 1 การขับรถโดยปฏิบัติตามเครื่องหมายจราจร

ท่าที่ 2 การขับรถทรงตัวบนทางแคบ

ท่าที่ 3 การขับรถผ่านทางโค้งรัศมีแคบรูปตัวแซด (Z)

ท่าที่ 4 การขับรถผ่านทางโค้งซ้ายและโค้งขวารูปตัวเอส (S)

ท่าที่ 5 การขับรถหลบหลีกสิ่งกีดขวาง

ท่าที่ 6 การหยุดฉุกเฉิน (emergency stop)

การทดสอบขับรถจักรยานยนต์ให้ทดสอบรวม 4 ท่า คือ ท่าที่ 1 และท่าที่ 6 เป็นท่าบังคับ และเลือกทดสอบอีก 2 ท่า ตามความเหมาะสมของสนามทดสอบ”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลของผู้ขับขี่ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี
บริบูรณ์

ผู้ศึกษาเห็นควรเสนอให้ออกกฎกระทรวงเพิ่มเติมโดยออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 กำหนดให้มีข้อจำกัดในการขับขี่สำหรับผู้ถือใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราวที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ ห้ามมิให้ผู้โดยสารนั่งซ้อนท้าย จำกัดช่วงเวลาในการขับขี่ ห้ามขับขี่ช่วงเวลา 22.00-05.00 นาฬิกา และต้องติดป้ายผู้ขับขี่ฝึกหัด

3. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโรคที่ต้องห้ามในการขอออกใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคล

ผู้ศึกษาเห็นควรเสนอให้มีการแก้ไขดังนี้

แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 46 จากเดิมบัญญัติว่า “มาตรา 46 ผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา 43 (1) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (5) ไม่มีโรคประจำตัวที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถ”

ผู้ศึกษาเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น “มาตรา 46 ผู้ขอใบอนุญาตขับรถตามมาตรา 43 (1) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ (5) ไม่มีโรคประจำตัวที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถ ได้แก่ โรคเรื้อนในระยะติดต่อ โรคฉี่หนู โรคในกระเพาะอาหาร โรคเท้าช้างในระยะปรากฏอาการ โรคลมชัก โรคเกี่ยวกับสายตา โรคทางสมองและระบบประสาท โรคหลอดเลือดสมอง โรคพาร์กินสัน โรคไขข้อ ข้อเสื่อม ข้ออักเสบ โรคหัวใจ โรคเบาหวานที่ควบคุมยังไม่ได้ และไม่มีอาการของการติดยาเสพติดให้โทษและอาการของโรคพิษสุราเรื้อรัง

ผู้ที่มีโรคลมชัก โรคเกี่ยวกับสายตา โรคทางสมองและระบบประสาท โรคหลอดเลือดสมอง โรคพาร์กินสัน โรคไขข้อ ข้อเสื่อม ข้ออักเสบ โรคหัวใจ และโรคเบาหวานที่ควบคุมยังไม่ได้ สามารถขอออกใบอนุญาตขับรถได้ต่อเมื่อมีใบรับรองจากแพทย์ผู้รักษารับรองว่า สามารถออกใบอนุญาตขับรถได้ กรณีผู้เป็นโรคลมชักต้องไม่ปรากฏอาการและอาการแสดงของโรคลมชักที่มีอาการต่อเนื่องภายใน 1 ปี และแนบประวัติการรักษาจากแพทย์ผู้รักษาว่าผู้ขอปลอดจากอาการชักมากกว่า 1 ปี”

แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวงการขอและการออกใบอนุญาตขับรถ และการต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2563 ข้อ 3 จากเดิมความว่า “ข้อ 3 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราว ใบอนุญาตขับ

รถยนต์ สามล้อส่วนบุคคลชั่วคราว ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราว หรือใบอนุญาตขับรถชนิดอื่นตามมาตรา 43 (9) ให้ยื่นคำขอตามแบบที่อธิบดีกำหนด พร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่ผู้ขอเป็นผู้มีสัญชาติไทย

(ข) ใบรับรองแพทย์ซึ่งแสดงว่าไม่มีโรคประจำตัวหรือไม่มีสภาวะของโรคที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถตามที่แพทย์ศากำหนด และไม่เป็นบุคคลวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือน โดยมีอายุใช้ได้ตามที่แพทย์ผู้รับรองกำหนด เว้นแต่ในกรณีที่ใบรับรองแพทย์ไม่ได้กำหนดอายุไว้ ให้ใช้ได้ไม่เกินหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ออกใบรับรองแพทย์

ผู้ศึกษาเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น “ข้อ 3 ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราว ใบอนุญาตขับรถยนต์ สามล้อส่วนบุคคลชั่วคราว ใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราว หรือใบอนุญาตขับรถชนิดอื่นตามมาตรา 43 (9) ให้ยื่นคำขอตามแบบที่อธิบดีกำหนด พร้อมด้วยเอกสารหรือหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่ผู้ขอเป็นผู้มีสัญชาติไทย

(ข) ใบรับรองแพทย์ซึ่งแสดงว่าไม่มีโรคประจำตัวหรือไม่มีสภาวะของโรคที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถตามที่แพทย์ศากำหนด ได้แก่ โรคเรื้อนในระยะติดต่อ โรควัณโรคในระยะอันตราย โรคเท้าช้างในระยะปรากฏอาการ โรคลมชัก โรคเกี่ยวกับสายตา โรคทางสมองและระบบประสาท โรคหลอดเลือดสมอง โรคพาร์กินสัน โรคไขข้อ ข้อเสื่อม ข้ออักเสบ โรคหัวใจ โรคเบาหวานที่ควบคุมยังไม่ได้ ไม่มีอาการของการติดเชื้อเสียดังให้โทษและอาการของโรคพิษสุราเรื้อรัง และไม่เป็นบุคคลวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือน โดยมีอายุใช้ได้ตามที่แพทย์ผู้รับรองกำหนด เว้นแต่ในกรณีที่ใบรับรองแพทย์ไม่ได้กำหนดอายุไว้ ให้ใช้ได้ไม่เกินหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ออกใบรับรองแพทย์

ผู้ที่มีโรคลมชัก โรคเกี่ยวกับสายตา โรคทางสมองและระบบประสาท โรคหลอดเลือดสมอง โรคพาร์กินสัน โรคไขข้อ ข้อเสื่อม ข้ออักเสบ โรคหัวใจ และโรคเบาหวานที่ควบคุมยังไม่ได้ สามารถขอออกใบอนุญาตขับรถได้ต่อเมื่อมีใบรับรองจากแพทย์ผู้รักษารับรองว่า สามารถออกใบอนุญาตขับรถได้ กรณีผู้เป็นโรคลมชักต้องไม่ปรากฏอาการและอาการแสดงของโรคลมชักที่มีอาการต่อเนื่องภายใน 1 ปี และแนบประวัติการรักษาจากแพทย์ผู้รักษาว่าผู้ขอปลอดภัยจากอาการชักมากกว่า 1 ปี”

4. ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ตลอดชีพ

ผู้ศึกษาเห็นสมควรให้ออกกฎกระทรวงเพิ่มเติมโดยออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 กำหนดให้ผู้ถือใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ตลอดชีพต้องมีการมาติดต่อกรมการขนส่งทางบกในทุกๆ 5 ปี เพื่อที่จะสามารถถือใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ตลอดชีพต่อไปได้ โดยต้องมีการนำไปรับรองแพทย์ซึ่งแสดงว่าไม่มีโรคประจำตัวหรือไม่มีสภาวะของโรคที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าอาจเป็นอันตรายขณะขับรถตามที่แพทย์ศากำหนด และไม่เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน มาแสดงต่อกรมการขนส่งทางบก และต้องผ่านการทดสอบสมรรถภาพของร่างกาย

เอกสารอ้างอิง

คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรมการขนส่งทางบก โครงการศึกษาเพื่อพัฒนาระบบใบอนุญาตขับรถให้เหมาะสมกับประเทศไทย. กรมการขนส่งทางบก.

มูลนิธิไทยโรดส์ ศูนย์วิจัยอุบัติเหตุแห่งประเทศไทย สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย. “รายงานสถานการณ์อุบัติเหตุทางถนนของประเทศไทย พ.ศ. 2561-2564.” พฤษภาคม 2565.